

Tengernek Csillaga

Mária korának lapja

2009. jan.–febr.
XIV/1. szám

Ára: 290,- Ft

Csorna – kegykép

Tarts meg szeretettedben

Szenteltessék meg a te neved,
ne az enyém;
jöjjön el a te országod,
ne az enyém;
legyen meg a te akaratod,
ne az enyém.
Adj nekünk békét veled,
békét az emberekkel,
békét önmagunkkal,
és szabadíts meg a félelemtől.

Te, aki fölöttünk vagy;
Te, aki egyikünk vagy;
Te, aki vagy –
mibennünk is,
hadd láthassanak mindnyájan téged
– énbennem is;
hadd készíthessem elő a te utadat,
hadd köszönjem meg neked mindazt,
ami történik velem;
hadd figyelhessek mindig mások szükségére.

Tarts meg szeretettedben,
ahogy kívánságod szerint én is megtartok
mindenkit az enyémben.
Hadd irányuljon bennem minden
a te dicsőségedre.
Ne essem sohasem kétségbe.
Mivel kezéd oltalmában vagyok,
s tiéd minden hatalom és jószág.

Mindenható... bocsásd meg
kételyeim, haragom, büszkeségem.
Irgalmad alázzon meg,
szigorod emeljen fel.

Dag Hammarskjöld imáiból (Lukács László fordítása)

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista*

Tartalomjegyzék

Szűz Mária szerepe az Egyház és hazánk életében	1
Szent Bernát imája	6
Egyházatyák a szeretetről	7
A tabernákulum előtt	12
Elhagyatottságban	13
A boldog reménység kezdete	13
Ez Az, aki keresztel	14
Egyházatyák az örömről	15
„Egy szomorú szent bizony szomorú szent”	18
Legyünk örvendező keresztények!	20
Mária kegyhelyek	
Csorna	23
Hétfájdalmú Szűzanyánk könnyezik Gyergyószentmiklóson	23
Mária kora	
Szent Család ünnepe	28
Szűz Mária istenanyasága	30
Gyertyaszentelő Boldogasszony	32
Postaládánkból	34
Rózsafüzér	
Magyarság öt seb titkáról	35

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: **Budapest – Szent
Család templom**

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzi meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária szerepe az Egyház és hazánk életében

Gyulai Oszkár

A kétezer éves kereszténység és az ezer éves magyar Egyház ünneplésére készülünk. Szűz Mária mindkettőben főszerepet kapott, nélküle egyszerűen nem lehet megérteni a történelmet.

Az első Mária tisztelő maga Isten, a mennyei Atya, aki „elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz”.

A második Mária tisztelő a Szentlélek Úristen, aki Mária méhében létrehozta az Istenfia megtestesülésének nagy titkát. Így lett a Szűzanya a Szentlélek Mátkája.

A harmadik Mária tisztelő maga a Megváltó, Jézus Krisztus, aki a kereszten függve, saját édesanyját mindnyájunk édesanyjává tette. Mária a kereszt alatt állva, az ő nagy anyai fájdalomában fogadott minket gyermekeivé.

A negyedik Mária tisztelő maga az Egyház, amely már 431-ben az Efezusi Zsinaton megvédte Mária istenanyaságát Nestorius eretnekségével szemben, és a fellelkesült nép fáklýásmenetben kísérete a zsinati atyákat szállásukra. Az Egyház a négy Mária dogmán, mint négy oszlopon nyugvó csodálatos templomot épített az Istenanya számára és a II. Vatikáni Zsinaton kijelentette, hogy Szűz Mária Jézus titokzatos testének, az Egyháznak Anyja.

II. János Pál pápa és egy-egy magyar püspökünk belevette az M betűt, Mária nevét, a címerébe, és a „*Totus Tuus*” mégiscsak mond valamit számunkra a Mária tiszteletről.

És ezek után mennyire szánalmas és félrevezető, hogy akit a Szentháromság ennyire megtisztelt, akit az Egyház ennyire megbecsült, akinek a Szentatya, a világ összes püspökeivel egyesülve 1984 Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén, a római Szent Péter téren felajánlotta a világot és benne Oroszországot –, azt mi féljük tisztelni és szeretni?! Milyen gyerek az, aki nem tiszteli és nem szereti édesanyját hálás gyermeki szeretettel és ragaszkodással?!

Mária országában baj van a Mária tisztelettel. Vannak, akik szégyenlik, vagy nem tartják időszerűnek, vagy egyszerűen tudatlanok, mert azt hiszik, hogy a Mária tisztelet csak a Mária jelenéseken, tehát „magánkinyilatkoztatáson” nyugszik. Olyan Mária tisztelet létezik, amely mögött ott van a Szentháromság tekintélye és az Egyház kétezer éves tanítása.

Jézus Urunk mennybemenetele előtt kiadta a „missziós parancsot”: „Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet. Kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Tanítsátok őket megtartani mindazt, amit parancsoltam nektek. És íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig.”

Jézus mennybemenetele után az apostolok és tanítványok – Máriával, Jézus Anyjával együtt – visszatértek az utolsó vacsora termébe, és ott kilenc napon át együtt imádkozva várták Jézus ígérének beteljesülését, a Szentlelket.

Pünkösöd az Egyház születésnapja, és Mária, a Szentlélek jegyese, az Egyház Anyja imájával és szeretetével ott van az apostolok között.

Ezen a bibliai tényen alapul a Máriás Papi Mozgalom, imádkozó, engesztelő közösségeket szervez, cónakulumokat tart, hogy a Szűzanyával együtt imádkozva, kiesdje a „második pünkösöd” kegyelmét, hogy a Szentlélek által megújítsa a világot.

A Szűzanya Fatimában közvetítette Isten üzenetét: Tartsatok bűnbánatot, térjete meg, imádkozzátok a rózsafüzért és ajánljátok fel magatokat és a családotokat Szeplőtelen szívem menedékebe.

Isten az Ő saját Édesanyját küldte, a tőle elfordult, bűnbe süllyedt világ megmentésére, mely a bűn által a sátán uralma alá került. Krisztus a keresztfán törte meg a sátán hatalmát, és a „sátántipró Asszony” a kereszt alatt állva, közvetíti számunkra Krisztus megváltó kegyelmét. Ő az Egyház Anyja, anyja a titokzatos test minden tagjának. Ezért nem lehet közömbös gyermekei sorsa iránt, akik a kárhozát útján járnak. Ezért jelenik meg újra és újra, int, kér, figyelmeztet, és ha kell, véres könnyeket sír, hogy megmentse gyermekeit, és a bűn, a közömbösség útjáról visszavezesse őket Jézushoz.

Így értjük meg az újkori Mária jelenések értelmét és fontosságát. Portugália püspökei felajánlották országukat és népüket a Szűzanya Szeplőtelen Szívének és kimaradtak a második világháborúból. 1984. március 25-én a Szentatya a római Szent Péter térre hozatta a Fatimai Szűzanya szobrát és ott, az egész világ püspökeivel lélekben egyesülve felajánlotta a világot és benne Oroszországot a Szűzanya Szeplőtelen Szívének. És abban a pillanatban, amikor a Szűzanya kívánsága teljesült, Gorbacsovval inogni kezdett, majd kártyavárként összeomlott az addig megdönthetetlennek látszó, szovjet, ateista birodalom. A raktárnak, ateista múzeumnak, mozinak használt templomok újra megteltek imádkozó emberekkel és ezek kérik a keresztséget. A Szűzanya Fa-

timai vándorszobra végighaladt Ukrajnán és Oroszországon, benne a moszkvai Vörös téren is.

Az emberiség a bábeli toronyépítés óta kísérletezik az Isten nélküli társadalom felépítésével. A francia forradalom egy kéjnéőt ültetett a Szűzanya helyébe a párisi Notre Dame-templom oltárára. Az újkori kísérletek: kommunizmus, náciizmus, liberalizmus mind sorra megbuktak és földi paradicsom helyett – amit ígértek –, földi poklot zúdítottak a világra. És itt nem csak a haláltáborok és háborúk rémségeire gondoljunk, hanem arra a sokmillió emberre, akik éhenhalnak a világban. „Nincs fizetőképes kereslet” – mondják, ezért csökkenteni kell a termelést, nehogy kisebb legyen a kapitalisták profitja. Tele vannak a raktárak, Amerikában és az Európai Unióban fizetnek azoknak a farmereknek, akik nem vetik be, és parlagon hagyják a földjüket. És közben éhenhal minden évben legalább tíz millió ember, és ők mossák a kezüket Pilátusként. A Faustban Mefisztó diadalmasan énekl: „Eladó az egész világ. Eladó az erény és a bűn. Mert a *pénz* az isten és a pénz legázol mindent.”

Az emberiségnek korunkban a saját bőrén kell megtapasztalnia, hogy nem megy Isten nélkül, nem megy az isteni törvény uralma nélkül. Isten a szeretet főparancsát és a tízparancsolatot használati utasításként adta az emberi társadalom számára. Ha nem akar fejjele a falnak menni, és elpusztulni, akkor vissza kell térnie az isteni törvény útjára, ahhoz, aki az Út, az Igazság és az Élet, aki nélkül lassan megszűnik az emberies élet lehetősége, aki nélkül pusztulás vár a világra. Ahogy korunk egyik jelentős gondolkodója kifejezte: „A harmadik évezred vagy keresztény lesz, vagy egyáltalán nem lesz!” A világ elpusztítja önmagát az önzésben, a pénzimádatban és gyűlölködésben.

Imádság, megtérés, bűnbánat, felajánlás, lelki megújulás. Szép szavak – mondhatja erre valaki – de hol vannak a szomorú valóságtól?

Az Isten Anyja azért jött közénk, hogy ezek a szavak valósággá váljanak az egyén, a család és a társadalom életében, és így megmeneküljön a világ a pusztulástól. Mert megtérés, lelki-erkölcsi megújulás nélkül nincs anyagi megújulás, nincs boldogabb magyar jövő. Minden megújulásnak a szívekben, a gondolkodásban, a családokban, tehát önmagunkban kell elkezdődnie.

A Szűzanya munkatársakat keres. Állj be te is az imádkozó, engesztelő, az Isten országát építő, a boldogabb magyar jövőért dolgozó emberek sorába. Mert a Mária-tisztelet az Egyházban nem bokréta a kalap

mellé, érzelmi vagy jámborsági kérdés, hanem élet vagy halál kérdése. A Szűzanya az élet útját mutatja meg nekünk!

Mikor 1994-ben a Szűzanya Fatimai vándorszobra végigjárta Magyarországot, Bíboros Atyánk engem bízott meg az egyházmegyében az út rendezésével. Kiválasztottunk 120 kisgyereket az egész országból, akik az egri Érsek Úr vezetésével Fatimába utaztak és repülőgépen ők hozták el a Szűzanya szobrát, június elején.

Miután a Szűzanya végigjárta az országot, október 17-én eljött a nap, amikor dr. Takács Nándor, székesfehérvári megyéspüspök vezetésével egy papi küldöttség vitte vissza Fatimába. Az utolsó napot és éjszakát nálunk, a Szent Család templomban töltötte, onnan vittük ki reggel a repülőtérre, ahol még egyszer elköszöntünk Tőle. Az átadási ünnepség október 12-én, az utolsó fatimai jelenés napjának előestéjén volt, több százezer hívő jelenlétében. Az esti körmenetben a 14 magyar egyházmegye képviselőjében, kezünkben nemzeti szalaggal átkötött vastag gyertyával haladtunk a Szűzanya szobra előtt, a szalagon az egyházmegye neve. Felejthetetlen élmény volt.

A következő napok egyikén nemzetközi keresztutat tartottunk. Végigjártuk a „magyarok kálváriáját”, amit az 1956-ban hazájukból elűdözött magyarok építettek és a 14 gyertyát letettük az egyes állomásoknál. Így jutottunk el a 15. állomáshoz, melyet már az itthoni magyarok építettek és a Váci Püspök Úr 1992-ben, a Fatimai jelenés 75. évfordulóján szentelt fel. Rajta márványtábla hirdeti: „Építette a lajosmizsei egyházközség, plébánosának, Asztalos Józsefnek vezetésével, *Magyarország feltámadásáért!*”

A magyarok keresztútjának végén áll a Golgota a 3 kereszttel, alatta a Szent István kápolna, üvegablakain a magyar szentek és boldogok galériája (Prokop Péter pap festőművész alkotása) néz szembe velünk, mintha azt kérdeznék: Akartok-e ti is tiszták, hősök, szentek lenni, mert az országot csak így tudjátok megmenteni!

És az egyik oltáron ott áll a magyarok Nagyasszonyának fehér márványszobra. Fején Szent István koronája. A gyermek Jézus a magyar címeren áll, bizalommal felnéz édesanyjára és kis ujját felemelve figyelmezteti: „Ne feledkezzél el szegény magyarokról!”

A szentmise után Takács Nándor püspök Úr – aki éveken át kántorként működött – leült a harmóniumhoz és vagy negyedórán keresztül játszott a ősi magyar dallamokat. Az egész hívőserég szívvel-lélekkel énekelt, majd szétnyomta a kápolna falait. Ott álltam a Nagyasz-

szony szobra előtt és az arcomon végigfolytak a könnyek. Eszembe jutott, hogy ez a 14 stáció hazánk története, a magyarok keresztútja, ahol mindig a Boldogasszony mentett meg minket, akire Szent István király rábízta és végrendeletében ráhagyta országát és népét. Ugyanis Szent István király rendelkezése hazánk egyházi és világi vezetőinek jelenlétében történt, ezért nemcsak felajánlás, hanem közjogi értelemben végrendekezés.

És azóta a Boldogasszony velünk járja a magyarok keresztútját, Ő segített ki minket minden nemzeti katasztrófánkból. Megkezdődött az első állomás mindjárt Szent István király halála után. Aztán folytatódott, Mohi, Mohács, elvesztett csaták, elbukott szabadságharcok és győzelmek Európa védelmében egészen 1956-ig. A Mátyás király korabeli 4 milliós magyarság 1 millióra fogyott a török idők végére. De Európa nem volt hálás a magyarság iránt, és Trianonnal fizetett az ezeréves vérdíjazatért!

1686-ban, Buda visszafoglalása alkalmával, Tüzes Gábor barát felrobbantotta a törökök puszkaporos tornyát. A nagy rázkódáskor leomlott egy fal a Boldogasszony templomban, amit a törökök mecsetté alakítottak át, és a fal mögül előtűnt a Boldogasszony szobra.

Mikor jön el végre számunkra a 15. állomás, amelyen Fatimában márványtábla hirdeti: „Magyarország feltámadásáért!” Mekkora meg-rázkódtatás, milyen megpróbáltatás kell még ahhoz, hogy ez a nép magához térjen és vállalja ősi gyökereit, melyek ezer éven át megtartották itt, a Kárpát-medencében? Mikor omlik le végre az a fal, amit gonosz kezek a Boldogasszony és népe közé emeltek?

Mikor Mindszenty József bíboros 1947-ben, a fatimai jelenés 30. évfordulóján meghirdette a Mária évet, tíz- és százezrek követték őt a magyar Mária kegyhelyekre. Az utolsó szentmise százezer hívő jelenlétében a budai Szikla kápolnánál volt. Az egész Gellért tér megtelt imádkozó emberekkel. És akkor egyszerre ávós pribékek rohantak bele az imádkozó tömegbe és gumibottal szétverték.

„Ha lesz legalább egy millió imádkozó magyar, akkor nem féltsem az országot” – mondta Mindszenty bíboros Atyánk.

A Fatimai Szűzanya üzenete: bűnbánat, imádság, megtérés és felajánlás az ő Szeplőtelen Szívének. Mert minden megújulásnak a magyar szívekben és a magyar családokban kell elkezdődnie.

(Lapunk nemrég elhunyt lelki támogatójának hagyatékában fennmaradt kézirat.)

Szent Bernát imája

Óh szűz Anyánk, leánya ten Fiadnak,
teremtményeknél nagyobb és szerényebb
ős célja az örök határozatnak:

természetünket a te tiszta lényed
megnemesíté, úgy, hogy a Teremtő
teremtmennyé lett benned, s szent erényed

méhedben felgyújtá a tisztelendő
szerelmet, melynek örök melegébül
a Béke e Virága volt kelendő.

Te déli láng a Szeretet egébül
vagy itt nekünk; és lenn az embereknek
élő forrás, melytől reményük épül.

Úrnő, minden kegyek tőled erednek!
Aki nélküled vágyik szent malasztra,
szárny nélkül vágyik szállni az eretnek.

S nemcsak könyörgő lel nálad vigaszra:
jószágod gyakran azt a szenvedőnek
kérés előtt megadja, nem halasztva.

Jóság és nagyság benn egybenőnek,
és irgalmasság, s ami csak erénye
lehet teremtett lénynek, földi nőnek.

Ím ez, ki – bárha gyarló, gyenge lénye –
a mindenségnek mélyétől idáig
látta a szelleméltet, s szemefénye

most még magasabb, új látványra vágyik,
okér új erőért, fölhatolni, téged
kegyelemből az utolsó csodáig.

S én, mert soha még vágyam így nem égett
magamért sem, küldöm imámat érte,
kérvén, ne vesd meg e szegény ígéket,

s mely halandó voltából őt kísérte,
oszlasd a felhőt szent imáddal szerte,
hogy lássa a legfőbb Jót, mint remélte!

S még arra kérlek, nagy Királynő, mert te
mindent tehetsz: hogy ily látás után is
maradjon épen magas vágyú lelke.

Győzzön hatalmad emberi voltán is!

Alighieri Dante
(*Babits Mihály fordítása*)

Egyházatyák a szeretetről

A lélek szépsége a szeretet

Lelkünket, testvéreim, a bűn teszi rúttá, de ha szereti az Istent, széppé lesz. Hol a szeretet, amely a szerető embert széppé teszi? Isten mindig szép, sohasem rút, sohasem változik. Ő, az Örökszép, először szeretett minket. És kik iránt mutatott nagyobb szeretetet, mint éppen a rútak és a korcsok iránt? De nem azért szeretett minket, hogy meghagyjon rútságunkban, hanem hogy átváltoztasson, és rútságunkat szépséggé tegye. Hogyan leszünk széppé? Azáltal, hogy szeretjük Azt, aki mindig szép. Abban a mértékben, amelyben ez a szeretet növekszik benned, növekszik szépséged. A szeretet a lélek szépsége. „Szeretjük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.” Hallgass Pál apostolra: „Isten azonban azzal bizonyítja irántunk való szeretetét, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk” (Róm 5,8), az igaz az igaztalanokért, a szép a rútakért.

(Szent Ágoston: Homília János 1.lev.9.)

A szeretet látható alakja

„Szeretet az Isten” (1Jn 4,9). Milyen a szeretet látható alakja? Milyen a formája? Milyenek a körvonalai? Milyen a lába, keze? Senki sem tudja megmondani. De van lába: ez vezet az Isten házába. Van keze: ez nyúl se-

gító jósággal a szegények felé. Van szeme: ezzel ismeri meg a rászorulókat. Van füle: erről mondja az Úr: „akinek füle van a hallásra, hallja meg!” (Lk 8,8) Ezeket a testrészeket nem választja szét a fizikai tér, hanem akiben szeretet van, az lelkében mindezt egyszerre fogja fel. Lakjál tehát tartósan Benne, és Ő benned lakik; maradj Benne, és Ő benned maradj!

Miért álltok fel és tapsoltok, mikor a szeretetet magasztaljuk? Miért helyeselték és dicsérték? Mi szépet mutattam nektek? Talán művészi festményt tartottam szemetek elé? Talán aranyat és ezüstöt? Vagy drágakövet a tárnákból? Mi hasonlót mutattam nektek? Talán megváltozott arcom, amíg beszéltem? Ugyanabban a testben, ugyanabban az alakban vagyok, mint mikor bejöttem, és ti is ugyanabban az alakban vagytok. Én dicsérem a szeretetet, és ti megtapsoltok. Biztos vagyok, hogy semmiféle változást nem láttatok. De amint most örültök, hiszen hangosan fejezték ki érzelmeiteket, ugyanígy törekedjete, hogy ez a szeretet és öröm mindig megmaradjon bennetek.

Figyeljete, testvérek, arra, amit most mondok nektek: Amennyire az Úrban csak telik tőlem, egy kincsre szeretném figyelmeteket ráirányítani. Ha gyönyörű művészettel elkészített aranyedényt mutatnának nektek, az bizonyára magára irányítaná figyelmeteket, és szívetek vágyát is felkeltené. És ha a művész ügyessége, az arany értéke, az érc ragyogása megnyerné tetszésteket, nem mondaná-e mindegyiketek: de jó volna, ha az enyém volna? De beszédetek hiábavaló volna, mert nem a tietek. Nem eladó. Legföljebb el lehetne lopni.

A szeretetet dicsérjük előttetek. Ha tetszik, legyen a tietek. Rendelkezzete vele. Nem szükséges, hogy mástól ellopjátok. Semmibe sem kerül. Fogjátok meg erősen. Szorítsátok jól magatokhoz. Semmi sem értékesebb nála.

Ha már a puszta rágondolás is olyan értékesnek tűnik, mennyivel értékesebb, ha birtokunkban van!

(Szent Ágoston: Homilia János 1.lev.7,10.)

Nem rejtőzhet véka alá a keresztények világossága

Semmi sem fagyosabb az olyan kereszténynél, aki nem törődik mások üdvösségével.

Nem mentheted itt magad szegénységgeddel: vádlód lesz az, aki két filért dobott a perselybe. Péter is azt mondta: „Aranyom és ezüstöm nincs.” Pál pedig olyan szegény volt, hogy gyakran éhezett, és a szükséges táplálékot is nélkülözte.

Nem hozhatod fel ürügyül alacsony voltodat: mert ők is alacsony sorúak voltak, egyszerű emberektől származtak. Nem takarózhsz műveletlenségeddel: ők is írástudatlanok voltak. Betegség sem lehet a kifogásod: hiszen Timóteus hasonlóképpen sokszor betegeskedett.

Mindenki hasznára lehet embertársának, ha meg akarja tenni, ami rajta áll.

Látjátok a gyümölcstelen fákat: milyen erősek, milyen szépek, karcsúak, könnyűlombúak, előkelőek? De a kertünkbe inkább ültetnénk gránátalmát meg gyümölcsöző olajfát. Mert amazok gyönyörködtetik a szemet, de nincs hasznuk, vagy ha van is, édeskevés.

Ilyenek azok, akiknek csak a magukéra van gondjuk; sőt még ilyenek sem, csak büntetésre érdemesek. Mert az említett fákat legalább fel lehet használni építkezésre, födelet adnak dolgainknak. Ilyenek voltak azok a szüzek: tiszták, fölékesítettek, önmegtartóztatók – de senkinek sem hasznosak, azért tűzre vetik őket. Ilyenek azok, akik nem táplálják Krisztust.

Fontold meg: senkit ezek közül az emberek közül nem a bűneiről vádolnak, nem arról, hogy paráználkodott, hogy hamisan esküdött, semmi efféléőről: hanem amiatt, hogy nem használt a másoknak. Ilyen volt az, aki elásta a talentumot: saját élete feddhetetlen volt, de a másik számára semmi haszna.

Ugyan hogy lehetne keresztény az ilyen? Ha a lisztbe bekevert kovász nem keleszti meg az egész tésztát, kovász-e igazából?

Ne mondd: nem tudok jóra bírni másokat: mert ha keresztény vagy, lehetetlen, hogy meg ne tedd. Mint ahogy a természet dolgaiban nincs ellentmondás, úgy van ezzel is, mert ez a keresztény ember természetében rejlik.

Ne illesd gyalázattal Istent. Ha azt mondod, hogy a nap nem adhat világosságot, gyalázattal illeted; ha azt mondod, hogy a keresztény nem használhat, Istent illeted gyalázattal és hazudtál. Mert könnyebben lehetséges, hogy a nap nem ad meleget, sem világosságot, mint hogy a keresztény ne világoskodjék; hamarabb lesz a világosságból sötétség, mint hogy ilyesmi megtörténjék.

Ne mondd, hogy ez lehetetlen: inkább az ellenkezője az. Ne illesd gyalázattal Istent. Ha a magunk dolgát helyesen végezzük, mindez megvalósul, és szinte természetszerűen bekövetkezik. Nem maradhat rejtve a keresztény világossága, nem rejtőzhet titokban egy ilyen ragyogó lámpás.

(Aranyaszájú Szent János: Hom.in Acta Apostolorum 20,4; PG 60,162-164)

Az írások gyümölcse a szeretet

A szeretet leáradásából tizenkét karizma fakad. Ezek azok a gyümölcsök, amelyeket az Apostol a Galatákhoz írt levél 5. fejezetében számlál elő: „A Lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség, türelem, állhatatosság, jóság, jóindulat, szelídség, hűség, szerénység, önmegtartóztatás, tisztaság.” Kegyelem, megigazulás és bölcsesség nem létezik szeretet nélkül. A latin „fructus”, gyümölcs szó a „frui” (élvezni, azaz gyümölcseiben részesedni) igéből származik; már pedig „élvezni valamit annyit tesz, mint saját maga miatt ragaszkodni hozzá” (Sz. Ágoston). Ezért szeretet nélkül nem használ sem a megigazultság, sem a csodák, sem a titkok tudása. Egyetért ebben az Egyház minden tanítója és szentje. Így eshet meg, hogy egy öreg nénikének, akinek csak kicsiny kertje van, azaz nincs mása, mint szeretete, több a gyümölcse, mint egy tudós teológusnak, akinek igen nagy kertje van, ismeri a misztériumokat és a természet titkait.

E tizenkét gyümölcs felsorolásának kielégítő voltát így mutatjuk meg: Szent Pál szellemi fia, Ágoston szerint négyet kell szeretnünk, s ezek gyümölcse élvezet: Istent, önmagamat Istenben, a felebarátot Istenben, testemet Istenben. – Az istenszeretet gyümölcseit akkor élvezem, ha őbenne mindenestül megnyugszom, gyönyörködöm benne, egyesülök vele. A megnyugvás a szeretet műve, a gyönyörködés az öröme, az egyesülés a békéé. S e három egymásból fakad: mert ahol békeség van, ott örömmel is kell lennie, ahol pedig öröm található, ott nyugalomnak is.

Másodszor saját magam gyümölcseit élvezem Istenben. Lelkem gyümölcset hasznosan csak úgy élvezem, ha birtokolom lelkemet; hiszen ha birtokom másra száll át, már a gyümölcse sem az enyém. Lelkem pedig akkor van birtokomban, ha türelmesen tudom viselni a viszontagságokat: „türelemben fogjátok bírni lelketeket” (Lk 21,19). De a viszontagságok türelmes elviselése ne a véletlen vagy a szerencse műve legyen, hanem a jutalom szemléletéből, azaz a jutalom várásából fakadjon. A harmadik pedig az, hogy megbocsássunk annak, aki bánt. Ennek a háromnak az eszköze a türelem, az állhatatosság és a jóság. A türelem a viszontagságok elviselésében mutatkozik meg; az állhatatosság abban, amikor minden sanyarúság között jutalmat várok; a jóság a nagylelkű megbocsátásban. Ha tehát a szeretet türelmes, állhatatos, jó, akkor „tejként szopja a háborgó tenger hullámain” (MTörv 33,19), ahogy Lőrinc úgy örült a paráznak, mintha virágágyra fektették volna. Itt lelki, nem

testi értelemben vett gyümölcsökről van szó. Ezért mondja Sz. Jakab: „Csupa örömmel tartásatok, testvéreim, ha különféle megpróbáltatásokba keveredtek.”

Harmadszor: a felebarát gyümölcsseit Istenben akkor élvezzük, ha szeretettel vagyunk iránta, és pedig háromféle módon: jóindulatúan a szívben, illetőleg szándékban, szelíden az érintkezésben, hűségesen a szóban, illetőleg más külső jelben. Jóindulatú a szívem, ha javamra fordítom mindazt, ami felebarátomban jó. A szelídség teszi az embert közösségi és társas lényvé. Vannak emberek, akik igazán jók, de megnyilvánulásaikban olyan kemények, hogy nem merünk közeledni hozzájuk. Amikor az ember bizalomgerjesztően viselkedik, akkor szelíd. Hasonlóképpen a hűség nagyon szeretetreméltóvá tesz; az ilyen ember szavaiban jobban megbízunk, mint változó hangulataiban, mert az érzelem hullámozó.

Negyedszer: testem gyümölcsseit akkor élvezem Istenben, ha szennytelenül megőrzöm. Ez szerénységet jelent a táplálkozásban, önmegtartóztatást az érintésben, tisztaságot minden érzékemben. A szerénység különösen megnyilvánul az ízlelés terén. A dőzsölők, torkosok, mértéktelenek teste „nem jut békességgel sírba” (vö. Sir 44,14).

Így árad tehát lefelé a szeretetből, amely „a fejtől a szakállig és a köntös szegélyéig csorgó kenet” (vö. Zsolt 133,2) Isten, önmagam, a felebarát és a test gyümölcsseinek élvezete. Ahogy tehát az előző felsorolásban tizenkét gyümölcsöt mutattunk be felfelé menet a szeretethez, ugyanígy tizenkettő van lefelé menet is. Ez az értelme az Apokalipszis szavainak: „a folyam mindkét partján az élet fáí álltak; tizenkétszer hoznak gyümölcsöt, vagyis minden hónapban teremnek” (22,2); a folyam egyik partján az értelem gyümölcssei, a másikon az érzelméi, vagy pedig ha akarod: az egyik oldalon a felfelé vezető, a másikon a lefelé menő út gyümölcssei.

Ez tehát az írások gyümölcse: a szeretet. Érte vannak a misztériumok, érte van minden megértés és szemlélődés. Ezért áll az Apokalipszis végén: „Boldogok, akik megmossák ruhájukat, hogy belépjenek a város kapuján” (22,14). Az első tizenkét, fölfelé irányuló mozzanatot úgy képzelem el, mint amelyek Istenből erednek, Istenbe torkollanak, és keresztülfolyanak az egész Szentíráson. Vagy úgy, mint tizenkét kört: bármelyikbe lép is be a lélek, nagy erdőséget talál, üdítően szép fákat és bőséges gyümölcsöt.

(Sz. Bonaventura: *In Hexaemeron Collatio XVIII*, 26-32.
Opera Omnia V./Quaracchi).

A tabernákulum előtt

Benéztem Hozzád, Uram! Egy kis nyugalomra vágyom. Te arra biztatsz: keressetek és találtok... Add, hogy nyugalmat találjak Nálad. A magam erejével nem jutok előbbre. A tegnapi elégedetlenség gyötör ma is. Mert elégedetlen vagyok. Ez nyugtalanságom legfőbb oka. Mivel vagyok elégedetlen? Sok mindennel. Néha Veled is. De elsősorban önmagammal. Miért nem vezet célra a keresésem? Helytelenül keresek? Rossz irányban? Magamat keresem? Ezt nehezen ismerem be. De a mélyből hallok egy vádló hangot. „Igenis a saját érdekeidet keresed. Azért vagy nyugtalan.” Istenem! Szabadíts ki ebből a meddő nyugtalanságból. Segíts megtalálni a helyes utat. Figyelek Rád...

Válaszod megdöbrentő: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem a földre, hogy békét hozzak. Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem hogy kardot.” (Mt 10,34) Mit jelent ez? Én békét és nyugalmat keresek. Te harcot követelsz. Igazad van. Szent Pál szerint nincs megnyugvás. „A versenyzők mind futnak, de a díjat csak egy nyeri el. Úgy fussatok, hogy elnyerjétek!” (Kor 9,24) Ez komoly harcot jelent, nem békét. Levegőverdeséssel nem lehet célba jutni.

De ennél súlyosabb válaszom is van... „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét, és kövessen engem!” (Márk 9,34) „Ha őszintén engem keresel, ezt találod. Ez az egyetlen út, ha valóban nem magadat keresed. Ha erre az útra lépsz, azt is megtalálod, amit tévutakon hiába keresel. A békét. Az én békémet, amit a világ nem adhat. Ebben meg kell nyugodnod.”

„Különben hiába jössz hozzám. Pedig azért vagyok itt, hogy segísek rajtad. Ezért választottam ezt a magányt. Ezért tűröm a feledést és érzéketlenséget részetekről, hogy hozzám jöhessenek, és én segíteni tudjak rajtatok. Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve: én felüdítlek titeket. (Mt 11,28) Pusztába kiáltó szó lenne a hívásom? Nem hiszed, hogy ezt őszintén, szívem egész szeretetével mondom? Ezt bizonyítom egész életemmel. Ezért jöttem a földre, ezért szenvedtem és haltam halált. Mivel bizonyítsam, hogy szeretlek?”

Hiszem, Uram, hogy szeretsz! Segíts hitetlenségemen, bizalmatlanságomon! Köszönöm, hogy itt vagy, és vársz rám. Nem akarom, hogy hiába várj! Nincs Hozzád hasonló jóbarát. Volt idő, amikor szívesen voltam Nálad. Szerettem világot átölelő magányodat. Ma olyan érzéketlen vagyok.

Panaszod jogos ellenem: „Első szeretetedet elhagytad.” Igen, Uram! Az csak pislákol szívemben. Lobbantsd lángra újra! Erre a fényre és melegre van szükségem. Ez erőt ad a kitartó küzdelemhez. Ezzel könnyű lesz a kereszt. Ezt szeretném vinni a fagyos világba. Add áldásodat!

(Alexia)

Elhagyatottságban

Uram, nem vagyok méltó, hogy bejöjj, de ha méltatsz és bejössz hozzám, szívem eltelik örömmel és hódolattal. Isten minden szívbe be akar jönni, ezt jelzi az Írás: „Íme, ajtódnál állok s kopogtatok.” Te, az Úr... bebocsátást kérsz. Nem kényszerítesz, nem tolod föl magad és kegyelmeid. Értelek Uram, vágyódom utánunk. Kopogtatsz szívünk ajtaján, várakozol ajtóm előtt. És kitartasz, el nem mégy! Ó édes, erős szeretet!

Istenem, hol vagy: ugye közel vagy? Velem vagy?

Így lehet túrni a keresztet s a kint. Ó Uram, hadd legyenek veled! Vigy be országodba. Ámen.

(Prohászka Ottokár)

A boldog reménység kezdete

Örüljete az Úrban, kedveseim, ismét mondom: örüljete! Mert rövid időközzel azután, hogy Krisztus születését megünnepeltük, most az ő Megjelenésének napja is felragyogott reánk, és akit karácsony napján megszült a Szűz, azt a mai napon megismerte a világ. A testté lett Ige ugyanis úgy rendezte el emberi természetünk fölvetelésének eseményeit, hogy a született Jézus a hívőknek nyilván megjelenjen, az üldözők előtt azonban rejtve maradjon. S már akkor „hirdették az egek Isten dicsőségét”, és az „egész földkerekségre eljutott” az igazság szózata, midőn a pásztorok számára anyagi kórus lett az Üdvözítő születésének hírnöke, a bölcseket pedig útmutató csillag vezette el Krisztus imáadására.

Ismerjük fel tehát, kedveseim, hogy amikor a bölcsek Krisztust imádják, ebben már ott van a mi meghívásunknak és hitünknek zsengeje is, és a boldog reménység kezdetét ma ujjongó lélekkel ünnepeljük. Mert ekkor kezdődött meg, hogy a mennyei örökségbe bevonuljunk, ekkor tárultak fel a Krisztusról beszélő ősi Írások titkai, s az igazság – melyet

a zsidók elvakultsága nem fogadott be –, világosságát minden népekre kibocsátotta. Tiszteljük meg azért ezt a szentséges napot, melyen üdvösségünknek Szerzője kinyilvánította magát, s akit a bölcsek mint bölcsőben fekvő gyermeket tiszteltek, azt mi imádjuk, mint mennyekben trónoló Mindenhatót. S amint ők kincsestáraikból misztikus jelentésű ajándékokat ajánlottak az Úrnak, úgy mi is szíveinkből helyezük elébe mindazt, ami Istenhez méltó.

(Nagy Szent Leó pápa Vízkeresztkor mondott ünnepi beszédéből)

Ez Az, aki keresztel

Mielőtt odalépett az Úr, hogy János őt a Jordánban megkeresztelje, János már jelzi, hogy ismeri őt, hiszen így szól: „Te jössz hozzám megkeresztelkedni? Neked kellene engem megkeresztelned!” Íme, ismeri Urát, ismeri az Isten Fiát. Honnan tudjuk, hogy János tudta: majd Jézus fog Szentlélekkel keresztelni? Már korábban, amikor sokan jöttek ki hozzá a folyóhoz megkeresztelkedni, János így beszélt: „Én ugyan megkeresztellek titeket vízzel, de aki utánam jön, nagyobb nálam. Én nem vagyok méltó sarusfjját megoldani. Ő majd Szentlélekben és tűzben keresztel meg titeket.” Lám, már akkor tudta ezt!

És mi az, amit most a Szentléleknek alászállása ad tudunkra? Mi más, mint egy majdan Krisztusban megvalósuló sajátosság, az, hogy a jövőben majd sokan lesznek, akik kiszolgáltadják a keresztséget, – igazak is, gonoszok is –, de a keresztség szentsége attól fog származni, akire most leszáll a galamb. Őróla mondja tehát János: *Ez Az*, aki a Szentlélekkel keresztel. Péter keresztel? *Ez Az*, aki keresztel! János keresztel? *Ez Az*, aki keresztel. Júdás keresztel? *Ez Az*, aki keresztel!

Ha a szentség annak arányában lenne szent, hogy milyen érdemei vannak a keresztelőnek, akkor különbözőek lennének a keresztségek, mert különbözőek az érdemek. Akkor mindenki azt gondolhatná, annál jobban meg van keresztelve, mennél jobbnak látszik a keresztelő pap. Hiszen a szentek is, – jól értsétek, testvérek! –, vagyis azok, akik a Galambhoz tartoznak, akik Jeruzsálem városához, az Egyházhhoz tartoznak, azok is különböznek a kegyelem mértéke szerint, érdemeik különbsége szerint. Egyesek szentebbek, mint mások; egyesek jobbak, mint mások. Azért ha egyiket például egy igazabb, egy szentebb életű kereszteli meg, a másikat egy csekélyebb érdemű, alacsonyabb fokon álló, olyan, aki gyarlóbb az önmegtar-

tóztatásban, életének vitelében, akkor hogy lehetne másképpen mégis egy és egyenlő a fölvetett keresztség, mint úgy, hogy nem ők, hanem *Ez Az, Jézus*, aki ténylegesen kereszstel!

(Szent Ágoston magyarázata Krisztus megkeresztelkedéséről)

Egyházatyák az örömről

Vesd le a szomorúságot, a kétség és a düh nővére az; megszorítja a Szentleket, és kiűzi belőled. Öltsd fel a vidámságot, amely mindig kedves és drága az Istennek, és örvendezzél benne. Mert a vidám ember mindig jót tesz és jóra gondol, a szomorúságot pedig megveti. Tisztítsd meg magad a gonosz szomorúságtól, akkor dicsérni fogod Istent. Mindenki dicséri Istent, aki elveti a szomorúságot és egészen megtelik vidámsággal.

(Pastor Hermae, Mand. 10. – II. század)

Mit hallunk? Mit kapunk? Mi a parancs? Mi az adomány? Hogy örvendezzünk az Úrban. De ki örvendezik annak, akit nem lát? Vagy talán látjuk az Urat? Ígéretünk van rá. Most azonban, „hitben járunk, ameddig testben élünk, távol vándorolunk az Úrtól.” Hitben, nem színről színre. Mikor látjuk meg színről színre? Amikor beteljesedik ugyanannak a Szent Jánosnak a mondása: „Kedveseim, Isten fiai vagyunk, és még nem vált nyilvánvalóvá, mik leszünk. De tudjuk, hogy amikor ő megjelenik, hasonlók leszünk hozzá. Mert látni fogjuk őt úgy, amint van.”

Akkor lesz tehát nagy és tökéletes vidámság, akkor uralkodik teljes öröm, amikor már nem a reménység tejét szívjuk, hanem a valóságból táplálkozunk. De azért már most is örvendezzünk az Úrban, mielőtt maga a valóság elérkezne hozzánk, mielőtt magához a valósághoz elérkeznénk. Mert nem csekély vidámságot hoz a reménység, amely bizonyosan megvalósul.

Most tehát reményben szeressünk. Ezért mondja a zsolttáros. „örvendezik az igaz az Úrban”. És nyomban hozzáteszi: „és remél benne”, – hiszen meg nem lát.

De talán másfelől is megvan bennünk a Lélek zsenyéje. Közeledünk ahhoz, akit szeretünk, és ha csak gyengécskén is, de előre ízleljük, amit majd mohón eszünk és iszunk.

De hogyan örvendezzünk az Úrban, ha távol van tőlünk? Hát ne legyen távol! Te vagy az oka, ha távol van. Szeresd, és közeledik; szeresd, és nálad lakik. „Közel az Úr, ne aggódjatok.” Akarod látni, hogy veled van, ha szeretsz? „Szeretet az Isten.”

(Szent Ágoston, Sermo 21,1-4; CCL 41,276-278.)

„Énekeljete az Úrnak citerával, tízhúrú hárfán zsoltározzatok neki. Énekeljete neki új éneket.” Vessetek le minden régit, ti, akik megismertétek az új éneket. Új ember, új szövetség, új ének. Az új ének nem a régi emberek dolga. Nem tanulja meg azt más, csak az új ember, akit a kegyelem újjáteremtett a régiből, és már az új szövetségbe, a mennyek országába tartozik. Afelé sóhajt minden szeretetünk, és új éneket énekel. Ne nyelvünk zengje ezt az új éneket, hanem életünk.

„Énekeljete neki új éneket, tisztán énekeljete neki.” Azt kérdi mindegyikőtök, hogyan énekeljen Istennek. Énekelj neki, de ne hamisan. Nem akarja, hogy a fülét sértsük. Tisztán énekeljete, testvérek. Ha egy jó zenei érzékű ember elé állítanak, és azt mondják: énekelj, de úgy, hogy tessék neki, ugye félsz énekelni, ha nincs egy kis zenei jártasságod, nehogy szégyent vallj a művész előtt? Mert amit a járatlan észre sem vesz, azért a művész szemrehányást tesz. Hát Istennek ki ajánlhat fel akkor tiszta éneket, aki mindenestül ítél az énekesről, mindent megvizsgál, mindent meghall? Mikor tehetsz szert az éneklés olyan elegáns művészetére, hogy semmiben se legyen visszatetsző az ő tökéletes fülének?

Íme megmondja neked, hogyan énekelj: ne keress szavakat, mintha azokkal kifejezhetnéd, amiben gyönyörűsége telik az Istennek. Ujjongva énekelj. Ezt jelenti a szép ének az Úrnak: ujjongva énekelni. Mit tesz az: ujjongva énekelni? Szívünkkel énekelni, anélkül, hogy megértenénk, hogy szóval ki tudnánk fejezni. Nézzétek: aki aratás közben vagy a szőlőben vagy más serény munkában énekel, amikor az ének szövegétől ujjongó vidámság fogja el, s úgy eltölti, hogy szóval már ki nem fejezheti: elhagyja a szavakat, és ujjongó dalolásba fog.

Az ujjongás hangja annak a jele, hogy a szívben megszületett valami, amit kimondani nem képes. És ki máshoz illik ez az ujjongás, mint a kimondhatatlan Istenhez? Kimondhatatlan ugyanis az, akiről nem tudsz szólni. És ha szólni nem tudsz róla, hallgatnod pedig nem szabad róla, mi marad más, mint hogy ujjongj? Hogy szótlánul örvendjen szíved, és örököd mérhetetlenségét ne zavarják a szavak korlátai. „Ujjongva, tisztán énekeljete neki.”

(Szent Ágoston, Enarr. in Psalmos, Ps.32.)

Öröm kell a szívekbe, melyekben a Szentlélek lakik! Öröm kell a keresztet viselő lelkekbe, öröm a bánatos és sebzett lelkekbe, öröm a küszködő s harcot vívó lelkekbe: ahol Isten van, ott öröm is legyen. Éspedig azért legyen, mert az öröm erő, s a lehangoltság gyöngeség. Örülni annyi, mint az élet erejét érezni, szomorkodni annyi, mint gyöngülni. Azért az öröm sokszor gyógyít, – a bánat pedig beteggé tesz; – az élet kedvvel s örömmel jár karöltve, a halál bánattal és gyásszal. Minden, ami jó nekünk, ami növel és gazdagít, egyszersmind örvendeztet; minden, ami üresít s szegényít, az szomorít! Nincs erényem (erőm), ha nincs örömöm. Legtöbb erő a lelki élethez kell, mely kicsiben való hűség s a reggeltől estig való apró szolgálatok láncolata. Itt nem szerepel a nyilvánosság ingere, nincsenek meg az ünnepélyes gyűlések villanyozó hatásai, sőt gyakran meg kell küzdenünk a szokás unalmával is; azért tehát örömökre szorulunk, melyeket a Szentlélek ad nekünk.

Azért kell öröm, mert ez képesít az emberekkel való legjobb bánásmódra. Ha lehangoltak vagyunk, nehezen viseljük el embertársainkat, s letűnik homlokunkról és arcunkról az a jó lélek, mely beleelegyedik érzelmeinkbe, szavainkba és hangunkba. A legnagyobb terhet testvérkéz rakja az ember vállaira. Ha jókedvűek vagyunk, nem vesszük föl e nehézségeket: de jaj nekünk s másoknak is, ha rosszkedv bánt. Kiállhatatlan akkor nekünk a világ, s mindenkiben ellenséget látunk. Jókedv jó orvosság; semmi sem jön rosszkor a jókedvnek. Semmi sem lepi meg s hozza ki sodrából. Nem zsémbes, nem baltaszemű, az embereket jó oldalukról nézi; mindenkiről kész jót gondolni; nem ütődik, nem akad fönn, előre nem látott kis nehézségeket jól fogad. Lelke nem a búbanat völgye, melybe beleavasodott a panasz; ahol ecetfák és keserű lapu, varjútövis és bogáncs díszelnek, s savanyú a levegő is.

Azért kell öröm, hogy önmagunkat megtagadjuk. Mivel az evangélium a keresztet sürgeti, azért öröme kell minket nevelnie. Az öröm képesíti a lelket az önmegtágadásra; a szeretet hevében élő lelkek áldozatosak. Ne csodálkozzatok, hogy nem síró szemek, hanem mosolygó lelkek hozzák a legnagyobb áldozatokat. Az öröm az áldozat forrása. A jókedvű önmegtágadás szabadítja föl a szívet az önzés békjőiből s képesíti, hogy tűrjön fölfelé, tehát hogy szeressen!

(Prohászka Ottokár, Elmélkedések az evangéliumról. ÖM VII.118)

„Egy szomorú szent bizony szomorú szent”

Szentek az örömről

Bármit teszel, tedd vidáman: akkor a helyeset teszed, és helyesen teszed. (Szent Ágoston)

A testvérek sohase mutatkozzanak sötétnek, szomorúnak és borúsnak, mint a képmutatók. Ellenkezőleg: legyenek mindig vidámak az Úrban, derűsek, szeretetreméltók, barátságosak, amint illik. (Assisi Szent Ferenc regulájából)

Miféle arcot vágsz? Talán megsértetted Istent? Mert más ok nem lehet a szomorúságra. Ha így van, hozd rendbe a szénádat Istennel, és ne légy mások terhére szomorúsággal. (Szent Ferenc egy testvérhez)

Mindig mondtam: az a feladatunk, hogy az embereket vidámmá tegyük. (Árpádházi Szent Erzsébet)

Nem a szomorúság-e a mi leggonoszabb vétünk? Nem lenni vidámnak: az egyetlen nagy bűn az Újszövetségben. (Sienai Szent Katalin)

A lelki öröm Isten bennünk lakó kegyelmének legbiztosabb jele. – Az örvendező szív alkalmasabb a kegyelmet befogadni, mint a szomorú; mert a Szentlélek az Atya és a Fiú szeretete és öröme, már pedig hasonló hasonlóknak örül. (Szent Bonaventura)

Minél vidámabb az ember, annál könnyebb Istennek szolgálni. Krisztusnak öröme telik bennünk, teljék nekünk is örömünk benne. Őrizkedjünk a szomorúságtól és a szív keserűségétől: mindez az ördög sugallata. Ül-jünk inkább lelkünkben állandó ünnepet Jézus Krisztusnak és minden embernek! (B. Giovanni Colombini)

Mindazt, amit Isten kedvéért teszel, vidám arccal tedd, ne savanyú pózával! (Sienai Szent Bernardin)

Uram, adj nekem humorérzékét. Add meg a kegyelmet, hogy értsem a tréfát, hogy így az életben egy kis boldogságom legyen, és másnak is továbbadjak belőle. (Morus Szent Tamás)

Viselkedése és az emberekkel való bánásmódja olyan szokatlanul szeretetreméltó, hogy senki sem lehet olyan nyomott hangulatban, hogy fel ne vidítsa. Semmi nem lehet olyan leverő, hogy ne tudja életet venni. Soha senkit sem engedett el szomorúan magától. (Erasmus Morus Szent Tamásról)

Jobban félek egy elégedetlen nővértől, mint egy csapat gonosz szellemtől. – Isten őrizzen a savanyú arcú szentektől! (Nagy Szent Terézia)

Az erényekben való haladás igazi útja: tartsunk ki a szent vidámságban. – A vidám lelkűeket sokkal könnyebb a lelki életben vezetni, mint a szomorúakat. (Néri Szent Fülöp)

A vidámság megerősíti a szívet, és kitartóvá tesz a jóban. (Néri Szent Fülöp)

Isten az öröm Istene. Tehát az öröm az igazi vallásos magatartás. (Szalézi Szent Ferenc)

Egy jottányit se engedjete a szomorúságnak, amely az áhítat ellensége. Miért is szomorkodnék, aki annak szolgál, aki mindörökre a mi örömünk lesz? Semmi más ne okozzon bosszúságot vagy rosszkedvet nektek, mint a bűn. És még a bűn miatti nemtetszést is végül szent vigasznak és édes örömmel kell követnie. (Szalézi Szent Ferenc)

Az ember az öröme van teremtve és az öröm az embernek van teremtve, mert csak ez teheti az embert boldoggá. Úgy tűnik nekem, az öröm már nem is öröm többé, ha nem egy ember birtokában van. Isten az ember gyönyörűségére teremtette, és teljes bizonyossággal megígérte neki az örömet. Kötelezte magát, hogy megadja, nem az ember érdemeiért vagy bármi másért, hanem egyes-egyedül jóságából és irgalmából. (Szalézi Szent Ferenc)

Élj vidáman: az Úr néz, szeretettel és gyöngéden tekint rád. – Éljen szent örömben leányai között; mutassa meg nekik anyai szívét benső jóakarattal és kedves előzékenységgel, hogy vidáman siessenek Önhöz. (Szalézi Szent Ferenc leveleiből)

Azt akarom, fiam, hogy ne vess és légy vidám az Úrban. A szerzetesnek semmi oka szomorkodni, de ugyancsak van oka örülni. Hogy mindig vidám és jókedvű légy, maradj mindig alázatos és engedelmes. (Loyolai Szent Ignác egy jelölthöz)

Melankólia az ördög dajkája, a vidámság az Úristen gazdasszonya. A melankolikus emberek ellenére vannak Istennek. A halál sógorai ők, hiszen a melankólia a halál nővére. Vidám emberek tetszenek nekem: biztos jele ez annak, hogy Isten velük és bennük van. Aki jó lelkiismeretnek örvend, az mindenkor vidám lesz, minden eseményben nyugodt marad, minden veszélyben biztonsággal érzi magát, minden viszontagságban vigasz tölti el, mindenre csak nevet, mindenért énekel, és mindig vidám. (Abraham a S.Clara)

Légy mindig élénk és vidám, mert Isten a jókedvű adakozót szereti. – A kegyelem mellett életünkben legfontosabb a humor. (Ward Mária)

Lehet-e nagyobb öröm, nagyobb vigasztalás annál a tudatnál, hogy örömet szerzünk neked, ó Istenem! (Liguori Szent Alfonz)

Távol állok attól, hogy a félelem útját járjam, mindig meg tudom találni a módját, hogy boldog legyek, s hogy hasznot húzzak a nyomorúságomból. (Lisieux-i Szent Teréz)

Szenvedve is igyekeztem, hogy ezt ne ingerülten, hanem örömben és békében tegyem, legalábbis a lelkem mélyén. (Lisieux-i Szent Teréz)

A vidámságot, békét, a lélek derűjét és szabadságát mindenben megőrzöm. (XXIII. János)

Előttem van az életszentség képe: mosolyogva int felém a szenvedések és kereszthordozások között. A belső csend és nyugalom, amely Krisztus szavaira és ígéretére támaszkodik, olyan megzavarhatatlan örömet gyümölcösöz, amely az arcon, a beszédben, magatartásban és a hódító felebaráti szeretetben is megmutatja virágainak vonzó erejét. Ha békében élünk az Úrral bűneink bocsánatának tudatában és a magunk részéről mindenkinek megbocsátunk, akkor megtelik a mi lelkünk is az azal az erővel és örömmel, amelyről a Zsoltáros énekel (62,6), s amely örök Magnificatot fakaszt ajkunkról. (XXIII. János)

Így várom a halált, ebben a „mosolygós magatartásban”, amely aztán utolsó mosoly lesz lelkemen, amikor eltávozik a földi életből. (XXIII. János)

Legyünk örvendező keresztények!

A mai világban igen sok a depressziós ember. Ne hagyjuk magunkat, küzdjünk ellene! Legyünk az öröm embere, Krisztus erre tanít minket. Néhány tanácsot szeretnék adni arra vonatkozóan, hogy miként küzdhetünk azért, hogy valóban az öröm emberei legyünk.

Egyszer egy tanár a diákok elé tartott egy 1x1 m-es fehér lapot, melyen egy kis fekete pont volt, és megkérdezte, hogy mit látnak. Lelkesen jelentkeztek, hogy egy kis fekete pontot a lap közepén. Az ilyen ember depressziós, nem azt veszi észre, hogy majdnem az egész lap szép, tiszta fehér. Vegyük észre a sok tisztaságot, ami a mocskok körül van, a sok jót, ami a rossz mellett ott van!

Az emberek sokszor szomorúak, és rossz hangulatúak. De ezekre általában van „gyógyszer”. Használjuk ki! Itt van néhány példa erre.

Amikor szomorú vagy, mert túl vagy terhelve, akkor ne panaszkodj, hanem keresd annak lehetőségét, hogy minél hamarabb pihenj egy nagyot! Kell az embereknek a 8 óra pihenés, Isten így teremtett minket. Csak kipihenten lehet örömteli valaki.

Amikor szomorú vagy, mert észreveszed, hogy már megint bűnt követtél el, akkor ne legyintsél, hogy úgysem tudok kimászni belőle. Vedd észre az Egyházban adott lehetőségeket: gyóntatószék, ima és böjt, szenteltvíz. Már csak jól kell használnod! Ha ezeket nem használod föl, hasonlítasz a vadászhoz, akit mikor megtámad egy vadállat, bár ott van a keze ügyében a puskája, mégsem használja. Gondolj arra is, hogy vannak szabadító szentmisék. A rendszeres szentmisére járás is már sokat tud segíteni a bűnben vergődő léleknek. *Úgy éljünk, hogy a gonosz lélek féljen tőlünk, ne pedig mi féljünk a gonosztól!*

Amikor szomorú vagy, mert beteg vagy, ne zárkózzál be! Ajánld föl betegségedet, fájdalmaidat szeretteidért, a körülötted élőkért, embertársaidért, vagy egyszerűen az égiek szándékára. Tudad, hogy ez a legdrágább ajándék Istennek? Használd ki!

Amikor negatív gondolataid támadnak, vagy harag, fájdalom emészt belülről, akkor ne rágódj ezen, hanem menj Isten elé és kérd a megbocsátás kegyelmét! Küzdj azért, hogy eljuthass a megbocsátásig, hogy belülről fakadó örömben lehessen részed.

Amikor múltbeli rossz események jutnak eszedbe, melyeket már egyszer Isten elé letettél a gyóntatószékben, akkor ne rágódj azon! A tehén öklendezi vissza a szénát, hogy újból megrágja azt. De mi nem tehenek vagyunk! Mi emberek vagyunk, méghozzá keresztény emberek!

Amikor túl sokat nyalogatjuk sebeinket, az megsebzetté tesz. A sebeket fel kell ajánlanod Istennek, rakd át a tenyerébe és fogadd be helyette Isten öröme! Ne magunk körül forogjunk, hanem Jézus, Mária és mások, embertársaink körül.

Amikor aggódsz, hogy a politikai helyzet egyre rosszabb körülötted, a bőrödön érzed már a szorongatást, akkor köszönd meg! Hiszen a szegények többet imádkoznak! És ne feledd a tanítást: „Az Istent szeretőknak minden a javukra válik!”

Az emberek hajlamosak arra, hogy állandóan elégedetlenek legyenek. Dohognak, hogy „csak egy van és kettő kellene...” Vigyázz! Ez ördögi kör. Így sosem leszel elégedett! Inkább köszönd meg azt, amid

van! Ha meg tudod köszönni, boldog leszel. Légy elégedett! Hiszen ha járnai tudsz, ha éjszaka meg tudsz fordulni az ágyban stb. már örvendezhetsz. Ne azokhoz viszonyítsd magad, akik jobban élnek, hanem a kúrákhoz, a magatehetetlen betegekhez! Máris van mit megköszönnöd, betöltheti szívedet a hála!

Sokszor szomorú vagy és bezárkózol. Nem foglalkozol semmivel és senkivel. Nem ismered a szomszédaidat, a körülötted élőket. Ez nem a Jóistentől van. Nyílj ki! Nyílj ki a Jóisten felé és a körülötted levő emberek felé! Ennek egyik jó példája, amikor a románok és magyarok együtt engesztelnek. Ez és ehhez hasonló cselekedetek kedvesek az Isten előtt. Meglátod, ez örömet fog adni a te lelkednek.

Legyen vidám a lelked! Legyen mosolygós az arcod!

Örvendező keresztények legyünk, lelkünk mélyén örvendező engesztelők!

***

Jézusom, Te vagy minden álmom!

Bocsáss meg Jézus, hogy néha csak a rosszat láttam magamban a gonosz sugallatára.

Bocsáss meg, hogy néha csak a felhőket láttam a környezetemben, a felhők fölött a napot, a csodálatos kék eget pedig nem vettem észre.

Uram, taníts meg, hogy a jót, szépet lássam meg mindenfelé a környezetemben, hogy optimista, örvendező lehessenek.

Kérlek, áraszd rám kegyelmedet, küldd el segítségül szent angyalaidat, hogy – minden megpróbáltatásom mellett is – valóban örvendező keresztények lehessenek! Ámen.

*(Csillik János atya (Nagyfalu) szentbeszéde alapján,
a kiengesztelődés emléknapja, Vác, 2008. okt. 25.)*

Mária- kegyhelyek

Csorna

A hit zárandokútját járva hozta képét hazánkba messze földről, Csehországból 1757 táján Schrabel Tádé, a későbbi csornai prépost.

Ez a csodálatos kép, melynek festője ismeretlen, átélte az 1790-ben pusztító tűzvészt Csornán, a premontrei rend templomához épített Szent Kereszt kápolnában. Teljesen sértetlen maradt. Sokan járultak eléje nagy bizalommal és a kegytárgyak sokasága arról vall, hogy a kegyelmek Anyja meghallgatta kérésüket.

Több, hitelesen igazolt csodát jegyeztek fel a képpel kapcsolatban, 1761-ben két kisfiúnak, 1763-ban pedig egy fiatal lánynak a gyógyulását. A csodás gyógyulások mindhárom esetben a kép előtt történtek, amikor a szülők bizalommal ajánlották beteg gyermekeiket a Boldogságos Szűz Máriának, a betegek gyógyítójának oltalmába.

A képet „Szerecsen Máriának” is nevezik barna színezete miatt. Ékes királyi korona díszíti a Szűzanya és a karján ülő gyermek Jézus fejét. Szélden komoly tekintetük minden embert megszólít: Jöjjetek hozzánk, bizalommal jöjjetek!

A templom főbúcsúját május utolsó vasárnapján tartják.

Hétfájdalmú Szűzanyánk könnyezik Gyergyószentmiklóson

Az első adandó alkalommal útra keltem Gyergyószentmiklósról. 2008. október 22-én délután szállhattam fel leghamarabb a vonatra, azzal a benső indítással, hogy 23-án, Kapisztrán Szent János napján, mely 1456-os nándorfehérvári diadalnak és az 1956-os forradalomnak egyaránt emléknapja, a könnyező Szűzanya vigasztalására hálaadó és engesztelő imádságot folytathassak magyar nemzetünkért, a Szent Korona népeiért, Regnum Marianumért. A könnyezés csodájának így magam is tanújává váltam.

Katolikus keresztény magyar hívőként, természettudományos (biológus) diplomával rendelkező, teológiát hallgató kispapként – az Anyaszentegyház esetleges hivatalos megnyilatkozását minden esetben elfogadva, személyes hitérzékem, legjobb tudásom és legtisztább lelkiismeretem alapján, mint szemtanú – tanúságot teszek arról, hogy a karján a gyermek Jézust tartó gyergyószentmiklósi Istenszülő Szűz Mária ikonjának könnyezésére, mely elmondás szerint 2008. február 17.-e óta szakadatlan tart, én magam alapos szemlém során nem találtam semmiféle természetes magyarázatot. Minden általam ez eddig felismert és megvizsgált körülmény engem arra a következtetésre vezet, hogy valószínűleg természetfölötti eredetű, csodás megnyilvánulásnak fogadjam el e történést.

Az előző számban (Tengernek Csillaga XIII/6.) közölt tudósításomat (*Szűzanyánk könnyezik Gyergyószentmiklóson*) immár személyes megfigyeléseimmel is kiegészíthetem, melynek alapján számos új felismerésre tehettem szert. Mindezek tovább erősítették bennem a csoda hitelességéről való meggyőződésemet, és közelebb vittek a könnyek jelentésének mélyebb megértéséhez.

Mária egy hűséges leányával folytatott beszélgetésben döbrentem rá (amire a Direktóriumból, mikor utána lapoztam, nem derült fény), hogy a könnyezés kezdetének napja, 2008. február 17.-e a római katolikus naptárban a Szervita Rend hét szent alapítójának ünnepe (Szent Bonfiglio, Szent Bonagiunta, Szent Manetto, Szent Sostegno, Szent Amadio, Szent Ugucione, Szent Alessio). Ők az 1240-es években alapították rendjüket a Fájdalmas Szűz tiszteletére, Szűz Mária szolgálatára.

A helyszínen megtudtam továbbá, hogy az oltárra erősített ikon könnyezése az első három hónapban olyan bőséges volt, hogy az oltárterítőt valósággal eláztatta. Szerdán, pénteken és vasárnap továbbra is jobban áradnak a könnyek, s mivel ott lehettem pénteken is, így az egyik ilyen napról magam is meggyőződhettem. A könnycseppek kezdettől fogva mindmáig felitathatók, de edényekbe soha sem gyűjtötték őket. A kép hátoldala, melyet közelről megnéztem, teljesen száraz, előzetes értesüléssel szemben mégsem gyalulatlan, viszont kezeletlen, sima, festetlen felület.

A könnyek illata egészen átható és leírhatatlanul finom. A myronhoz valóban hasonlít, de a rózsa és a tömjén is érezhető benne. Azonban az illat lágy-sága mindezen anyagét messze meghaladja, egészen sajátosan finom. Az ortodox pap külön kérésre szívesen felitat kendőcskével egy-egy könnycseppet a képkeret széléről. Különös, hogy a könnyet hordozó kendő nyelvényekbe zárva is bőven árasztja illatát.

Figyelemre méltó a könnyező kép őreinek, az ortodox papnak és feleségének az alázatos és méltóságteljes magatartása. Tanúja voltam annak, ahogy Paul Dumitru atya és hitvese, Paul Sára tisztelendő asszony milyen nagy készséggel áll rendelkezésére nap mint nap a folyamatosan érkező zarándokoknak és érdeklődőknek. Végzik rendes napi munkájukat, élik mindennapi dolgos életüket, de amint érkezik és betér hozzájuk egy személy vagy egy csoport, Paul atya azonnal megszakítja munkáját, besiet a parókiára, tisztálkodik és reverendát ölt, majd a vendégek rövid tájékoztatása után – melyben a kép érintésétől való tartózkodást kéri szeretettel – imádságosan máris kaput nyit és bevezeti a templomba az érkezteteket. A zarándokok és érdeklődők fogadását Sára asszony is szeretettel végzi, ketjük közül ő az, aki magyarul is beszél.

A könnyező kép bemutatása a sorra érkező látogatók előtt mindig ugyanabban a rendben történt, amíg ott voltam. Miután kinyitják a templom kapuját, Paul atya előre megy, és térdelve mond imádságot a szentély előtt, majd az ikonok megcsókolása után bevonul az ikonosztázió mögé, a szentélybe. Benn meggyújtja a mécseseket, majd elhúzza a királyi kapu függönyeit, végül aztán megnyitja az oldalajtókat, hogy jobban láthatóvá tegye a könnyező képet a közelebb lépő látogatók előtt. Az ortodox feyelemnek megfelelően a nőket a kapu küszöbéig engedi, míg a férfiakat óvatosan belépteti a képfal mögé, letérdelteti az oltár mellett, illetve megengedi az oltár megkerülését. Fényképezni nyugodtan lehet. Az atya nem beszél, csak figyel az eseményeket, s alázatos, de hű szolgaként serénykedik a látogatások során. Úgy tűnik, döntően két szempont vezérli: az oltárnak, a Szentségnek és a könnyező ikonnak a védelme és méltó közelítésének a felügyelete, valamint a látogatók áhítatának, imádságának az elősegítése. Szembetűnő, ahogyan a kevésbé áhítatos, inkább csak érdeklődő, kíváncsiskodó betérőket is ugyanazzal a szeretettel és figyelmességgel fogadja, s vezeti a szentély és a kép közelébe.

A folyamatosan érkező látogatók a papot és a papnét láthatóan jelentős mértékben igénybe veszik. Szolgálatukért azonban soha semmit sem kérnek, és semmilyen jelét nem adják annak, hogy bármit is elvárnának vagy kérnének a vendégektől. A templomban nem árusítanak semmit, nincsen hivalkodó persely, a templom és az egyházközség javára történő adakozás hétköznapi módjai sem kapnak semmilyen hangsúlyozást. Mindez azt mutatja, hogy a parókia semmiféle anyagi előnyt nem kíván szerezni a csodás esemény őrzéséből. De még csak a nevük sem derül ki, ha mondanak is pár szót, ők maguk teljes névtelenségben maradnak.

S találtam még egy érdekességet a gyergyószentmiklósi katolikus közösség életéből, amit igen lényeges körülménynek vélek. A Szent Miklós titulusú, Portik-Hegyi Kelemen esperes által vezetett plébániatemplom már hosszú ideje kicsinek bizonyul. A helybeli papoktól tudtam meg, hogy az Egyház 2005-ben véglegesítette szándékát, miszerint Szent István király tiszteletére új katolikus templomot emel és hozzá plébániát is létesít a településen. Az építkezés megvalósult és a szentelés megtörtént 2008. augusztus 20-án. Az új plébániatemplom Szent István koponyájából származó csontereklyéje mesterfokú Szent Korona-másolatba van belefoglalva. A koronamásolatot és a benne foglalt ereklyét tartó talpazat egri származásra utaló feliratot visel. Az ereklye a budapesti Szent István-bazilika plébániájának közvetítésével jutott el a gyergyóiakhoz. A templomhoz egyébként két kiviteli terv készült, sajnos azonban a modernista építészeti megoldás kerekedett felül, ami bajosan felel meg a szent római latin rítus elveinek. Első szent királyunk szakrális jelenlétének a hatékonysága ezáltal sajnos egyelőre jelentősen csorbul. A templomépület helytelen kialakítását mielőbb és feltétlenül ki kell javítani.

Szűzanyánk gyergyói könnyezését ezen ismeretek birtokában talán még jobban megérthetjük. S máris vissza kell térnünk ahhoz a nagyon fontos tényhez, mi szerint a könnyezés a Szervita Rend hét szent alapítójának naptári ünnepéhez kötődik. A magam számára ebből én arra következtetek, hogy az ikonon a Fájdalmas Szent Szűzet látni könnyezve, még pedig annak az Anyának fájdalmát, kinek a karonülő gyermek Jézus bemutatásakor Simeon megjövendöli, hogy tör fogja átjárni lelkét (vö. Lk 2, 25-35).

Meggyőződésem, hogy e fájdalmas könnyeket igazán csak Szűz Mária kicsiny gyermekei érthetik meg. Mária szerető fiai és leányai, akik Mária ölébe futnak, hogy vigasztalják Őt, és könnyeiben megmerítkezzenek. Mindazok, akik hittel és bizalommal közelednek Édesanyánkhöz keserű fájdalmában, a reájuk hulló könnyek csírázásra serkentik Isten Igéjének a lélek talaján nyugvó magvait, és erősítik a szentségekben kapott kegyelmi életet, felindítják és megtartják a bűnbánat és az engesztelés vágyát. Ezáltal a lelkek számára valóban gyógyítólag hatnak e könnyek, mert előkészítik a Krisztus Vére által való teljes megtisztulásra. E könnyek a Máriára bízott kegyelmeket jelölik, melyekkel Anyánk megerősít Szent Fia követésében. Akik gyermeki ráhagyatkozással fogadják fájdalmas szeretetét, azokat könnyeivel lefoglalja és megpecsételi Szent Fia számára.

Szűz Mária Fájdalmának titka, az értünk hullatott anyai könnyek árja a Megváltó Krisztus Őt Szent Sebére kell, hogy irányítsa figyelmünket, me-

lyeknek szemlélése megindítja bensőnkben a megtisztulás vágyát. Bűnbánatra sarkallnak, szentgyónás és engesztelő szentáldozás végzésére, az irgalmasságért való könyörgésre és annak gyakorlására egyaránt, önmagunk, a reánk bízottak és az egész emberiség iránt. S Mária Országának gyermekeiként fontos megértenünk, hogy Mária sír a magyarság és a románság egyházi és etnikai megosztottsága, és az ebből adódó állandó feszültség és békétlenség, viszálykodás miatt is. Fáj neki a görög és a római katolikus Egyháznak, valamint a magyarságnak a helyzete Romániában. És folynak e könnyek azért is, mert a skizma még mindig fennáll, még mindig nem vagyunk „egyetlen akolban”. És mert Mária koronája, a Magyar Szent Korona alatt álló népek között szörnyű ellenségeskedés uralkodik. Országának népe továbbá tömegesen fordul el Krisztustól, él és gondolkodik hitetlen módjára, és annyiszor kíméletlenül rombolja és pusztítja az életet születésében, élteben és halálában is. Mária, kis Jézussal a karján siratja a sok millió magzatot, kiket méhen belül mi magunk öltünk meg. Sirat bennünket, mert nem élünk méltón ahhoz a hivatáshoz, amelyet Mária Országának polgáraiként kaptunk, hogy elősegítsük Szűz Mária Szeplőtelen Szívének végső győzelmét.

Hétfájdalmú Szűzanya a Kereszt tövében ért el szenvedése csúcsára. Mennyei Édesanyánk a kereszttel alatta bőven hullatta értünk Szent Könyneit, csak úgy, mint tette mind a Hét Fájdalmában, Simeon jövendölésének hallatán is. E könnyek bűnbánatot kell, hogy gerjessenek mibenlünk, és vágyakozást arra, hogy a Szent Sebeiből áradó vér eltörölje a mi bűneinket.

„Mennyei Atyánk! Felajánljuk Neked, a Szentlélek által, engesztelésül, a Szűzanya kereszttel alatta értünk hullatott, Szent Könyneit, hogy bűnbánatra indítsanak bennünket. Atyai Kezedbe helyezzük, Jézus Öt Szent Sebeiből kifolyó Szent Vérért, hogy általa az egész emberiség bűnbocsánatot nyerjen! Ámen”

„Ó könnyező Szűzanya, a szeretetnek, a fájdalomnak és az irgalmasságnak Anyja! Könyörögj értünk, hogy Szent Fiad, könnyeidre tekintve meghallgasson minket és elnyerjük Tőle a kért kegyelmet és az örök élet koronáját! Ámen.”

Gyergyószentmiklósi Könyező Szűzanya – könyörögj értünk, kik Hozzád menekszünk!

Fülep Dániel, papnövendék (2008. november 2.)

Mária Kora

A Máriás Papi Mozgalom életéből

Szent Család ünnepe

2003. december 28., Kossuth Rádió – élő közvetítés

Templomunk szép oltárképén menekül a szent család a gyilkos Heródes katonái elől, de Isten hatalmas oltalmazó keze ott lebeg felettük. Az éjszaka közepén angyal ébreszti fel Szent Józsefet: „Vedd a gyermeket és anyját és menekülj Egyiptomba, mert Heródes keresni fogja a gyermeket, hogy megölje.” És az oltárkép jobb sarkában látjuk a kétévesnél fiatalabb gyermekek legyilkolását.

A keresztény család ma menekül. Menekül a lélekgyilkos Heródesek elől, akik a keresztény értékek elpusztításával, az abortusszal és a fiatalok megrontásával el akarják pusztítani. Pedig ez a keresztény család tartotta fenn ezer éven keresztül annyi baj, szenvedés és nemzeti katasztrófa közepette a magyarság életét.

De vajon hová máshová menekülhetnek a magyar családok az őket széthullással fenyegető világnézeti és erkölcsi környezetszennyezés elől, mint a templomba, az Isten házába, amely egyedül tudja megmenteni őket.

Jézus mennybemenetele előtt, ott az Olajfák hegyén egy Tanítóhivaltalt rendelt az Egyház élére, amikor kiadta a missziós parancsot: „Menjetez és tegyetez tanítványommá minden népet. Kereszteljetez meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Tanítsátok őket megtartani mindazt, amit parancsoltam nektez, és íme én veletez vagyok mindennap a világ végezetéig.”

De az Egyház tanítóhivatala mellett megjelent egy második Tanítóhivaltal, a *média*. Sajtó, rádió, televízió, internet, amelynek hangja mindent túlharsog és sokan már csak erre a második „tanítóhivaltalra” hallgatnak, amely megmérgezi az emberek lelkét és gondolkodását, széttzilleszti a családot. Az igaz Isten helyett egy más, új értékrendet hirdet: a pénz, a szex, az önzés és erőszak, az igaz értékek iránti közömbösség, sőt gyűlölet bál-

ványait építi fel az emberek lelkében. És sokan jobban hisznek neki, mint az élő Istennek.

Szent István király annak idején az evangéliumi bölcs építőmester módjára, nem futóhomokra, hanem Krisztus sziklájára építette a magyar jövőt, a magyar életet. És ez az alap kitartott ezer esztendeig. Hogy ma itt, a Kárpát medencében még van Magyarország, azt Isten és a Boldogasszony után neki köszönhetjük. Szent István király az ő országának a jövőjét két pillérre építette:

1. a keresztény családra
2. a templomra

1. A család a társadalom alapsejtje. Ha az megromlik, elrothad az egész társadalom. A magyar kereszténység élén ott áll egy szent család: István, Gizella és Imre. Nincsen még egy uralkodóháza Európának, amely annyi szentet és boldogot adott volna a világnak, mint az Árpád-ház. Ők igenis a kereszténység gyökereiből éltek és táplálkoztak. Ez a család imádkozó család volt és ezért lehetett egymás iránti szolgáló szeretetben és hűségben élő család; mert a magyar közmondás szerint: „Akik együtt imádkoznak együtt is maradnak!”

2. Szent István király elrendelte, hogy minden 10 falu építsen templomot, és minden magyar vegyen részt a vasárnapi szentmisén, hogy legyen lelki táplálékuk. A felépült templomok belső felszereléséről Gizella királyné kegyeszműhelye gondoskodott.

Minek a templom? Mit adnak ott? Az ember kenyérből, pénzből él! Hát ezreket sajnos nem tudunk osztogatni, de továbbadjuk azt, ami az életben a legfontosabb: Krisztus igazságát és szeretetét, sőt magát az élő Istent, a lelki táplálékra éhező embereknek.

Válaszunk az élet legfontosabb kérdéseire: Miért élünk, hogyan éljünk, hogy boldogok legyünk? Hogy mit jelent a templom, azt legjobban a Trianon által elszakított szórvány magyarság tudja. Ha elveszik az iskolát; még megmarad a templom, a keresztény magyarság megmentője és összetartó ereje. A török időkben, mikor állandóan menekülni kellett, mindig a templom volt az utolsó menedék.

Ma a gerjesztett bűn és szennyáradat lezülleszti a családot és megrontja az ifjúságot.

Meneküljete a templomba, térjete vissza a lustaságból, közömbös-ségből az elhagyott keresztény közösségbe, mert az tud megmenteni beneteget. Mert aki a hívő közösségtől, a templomtól elszakad, az olyan, mit

az ősszel elszáradt hulló falevél, melyet messzire sodor az őszi szél, és talán egy szemétdombon alkoholisták, drogosok és szexmániások között fog kikötni.

A szemináriumban egy évig tanultunk pedagógiát Marcell Mihály-nak a Központi Szeminárium egykori rektorának könyvéből. Fölvetette a kérdést: Mikor kezdődik el a kisgyermek vallásos és erkölcsi nevelése? A válasz: Húsz évvel a születése előtt, amikor az édesanyját nevelték.

Felnőtt két generáció hit nélkül, Isten nélkül, erkölcsi tanítás nélkül és most látjuk ennek szörnyű következményeit. Ezért látom a családok, és templomi közösségek széthullását életveszélyes jelenségnek a magyar jövő szempondjából: Itt már régen nem jámborkodásról, hanem élet vagy halál kérdéséről van szó. Lenni vagy nem lenni ez itt a kérdés.

A magyarság fogy, minden esztendőben egy nagyváros létszámával. Itt már csak Isten segíthet és a Boldogasszony. A magyarság élete, jövő sorsa a családok, elsősorban az édesanyák kezében van, hogy újra áldásként, és nem teherként fogadják el az életet.

Ezért áldom meg szent család ünnepén a magyar családokat, és együtt kérjük Istentől, hogy ez az áldás a rádió hullámain szálljon minden magyar családra és minden magyar édesanyára! Ámen.

Gyulai Oszkár

Szűz Mária istenanyasága

Január 1-je a katolikus hívők számára nemcsak és nem is elsősorban Újév ünnepe. Karácsony nyolcadát méltán zárjuk azzal a Mária-ünnepel, mely a Karácsony titkát a Szűzanya részéről tárja elénk. Mária Isten Anyja!

A katolikus Egyház Máriára vonatkozó tanítása négy alappilléren nyugszik: a négy Mária-dogmán. Mária istenanyasága, örök szüzessége, szeplőtelen fogantatása és testestül-lelkestül történt mennybevitele négy olyan hittétel, mely minden katolikus hívő számára követendő. Értelmünkkel és akaratunkkal kell követni Egyházunk hivatalos tanítását: a hittételek mondanivalóját meg kell értenünk, s ha még hiányosságaink lennének, pótolnunk kell azokat. Ha pedig kételyeink támadnak, erkölcsi kötelességünk mélyíteni tudásunkat: utána olvasni, papot, teológust meg-

kérdezni a számunkra nem világos kérdésekről. Hiszen amint a kis Jézusról tanítja Szent Lukács: „A Gyermek pedig növekedett és erősödött, telve bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt vele”, ugyanígy mi sem születhetünk teljes hitbéli tudással, hanem meg kell ismernünk hitünket és folytonosan növekednünk ismeretében! S ez a növekedés rajtunk is múlik. Mária istenanyaságának dogmája is egy másik hittétel tisztázása közben született: először Krisztus istenemberségét kellett világosan látni. S miután dogmává kristályosodott ki az a tanítás, hogy Krisztus valóságos Isten és valóságos ember, s e két természetet hordozza Ő egyetlen személyben, innen már csak egy lépés volt Máriáról nyilatkozni: az Egyház a 431-es Efezusi Zsinaton Alexandriai Cirill kifejezését találta alkalmasnak arra, hogy Mária szerepét is meghatározza: ő a *Theotókos*, vagyis az *Istenszülő!*

De most térjünk vissza Máriához! Míg az ő istenanyaságát január 1-jén saját főünnepével üljük meg, szeplőtelen fogantatását december 8-án, mennybevételét augusztus 15-én, jogosan kérdezi a figyelmes hallgató: hol maradt a negyedik dogma, az örök szüzesség? Valóban, ez nem kapott önálló ünnepet. De nem véletlenül: az Istenanyaság és az örök szüzesség Mária életében annyira elválaszthatatlanok egymástól, annyira egyik a másiktól következik, hogy valójában együtt ünnepeljük e két hitigazságot Karácsony nyolcadik napján. Két különálló dogma, de mint ha ikrek lennének: Mária szüzessége előkészíti a Megváltó születését és jelként áll előttünk: megmutatja azt az ősi, ártatlan, tiszta állapotot, amilyenek a Teremtő az első embereket megalkotta, s amilyenek majd az örök boldogságban leszünk. Ezt az állapotot hívatott helyreállítani az Isten Fia, s aki a Keresztség folytán részesül az Ő isteni életéből, annak megnyílik az út Isten Országá felé, ahol ez a kegyelemmel teljes állapot vár majd ránk is.

Szent Lukács kétszer is említi evangéliumának második fejezetében, hogy Mária szívébe vési a Jézusról hallottakat és el-elgondolkodik rajuk (2,19.51b). Ez az Ő istenanyaságának egyik forrása: hithű zsidó lányként olyan nevelésben részesült, melynek szerves része volt az Isten Igéjéről való elmélkedés, annak hallgatása és hűséges továbbadása (vö. MTörv 6,4). Mária az Angyali Üdvözetkor is szívébe véste Isten szavait és élete teljes átadásával válaszolt a mennyei hírnöknek, ahogy több egyházi író is utal rá: *szívében és méhében is fogant.*

Ez volt Isten terve. A Mennyei Atya egyetlen Fia asszonytól akart megszületni, hogy ezzel vegye magára emberi természetünket. Szent Pál írja a

Galatákak (4,4-5): „Amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, alávetette magát a mózesi törvénynek, hogy megszabadítson minket a törvény szolgaságából és a fogadott fiúságot elnyerjük”. Mária anyasága tehát valóságos, „hús-vér”-anyaság. Isten Fia tehetetlen, egyszerű kisgyermekként fekszik a betlehemi jászolban, ahol Mária és József védik és gondozzák őt, s adják majd a világnak. Mária édesanyai szívével támaszt nyújt Fiának: úgy születésekor, mint majdan a Kereszt alatt. S ha Jézus születésének és megváltó kereszthalálának köszönhetően mi magunk is elnyertük a „fogadott fiúságot”, akkor ez azt jelenti, hogy Mária nemcsak Krisztus anyja, hanem a mi Édesanyánk is! Méltán nevezi őt VI. Pál pápa Egyházunk Anyjának (*Mater Ecclesiae*): ha hittel valljuk, hogy az Egyház Krisztus Teste, melyben Isten Fia a Fő, mi pedig annak tagjai vagyunk, akkor Mária a mi édesanyánk is. A kereszten haldokló Üdvözítő János apostolt Máriának ajánlja, Máriát pedig Jánosnak. Az apostol az Egyház egyik oszlopa, méltán személyesíti meg az Egyház egészét. Jánosban mi, az Egyház tagjai is Mária édesanyai gondjaira lettünk bízva. Ő, aki világra szülte Krisztus valóságos Testét, jelen volt Krisztus misztikus értelemben vett Testének, az Egyháznak születésénél is. S amint édesanyai szívével kísérte a Jézus életútját, úgy kíséri az Egyházét is.

Mária már otthon van a Mennyei Atyánál. Onnan kíséri gyermekeit hathatós közbenjárásával. Benne mi is lelki támaszt találhatunk, hiszen tudja, mit jelent megvetettnek lenni, menekülni, a periférián élni, Fiával együtt szenvedni, átélve vele kínhalálát. De tudja azt is, hogy az Istenbe vetett bizalmat maga az Úr jutalmazza meg: a betlehemi gyermekmészárlás előli menekülés éjszakájában a Világ Üdvözítője született meg, s a Nagypéntek tragédiája sem maradandó értékvesztés, mert a Feltámadással az Atya igazolta a Fiú istenségét. Mária pedig ennek a Fiúnak az anyja! S az ő közbenjárása sok kegyelmet képes kiesdeni számunkra az Úrtól! Forduljunk ezért hozzá mi is gyermeki bizalommal!

Kovács Zoltán

Gyertyaszentelő Boldogasszony

Ilyenkor, a karácsony idő végén az Egyház minden évben megrendezi a fény ünnepét. A mai ünnep a régi pogány lupercáliák (tivornyázó, pogány fáklyás menetek) helyére került, az Egyház átvette, megszentelte és azóta Krisztust, a világ világosságát ünnepli ezen a napon.

A mai ünnep a karácsony és vízkereszt egyenes folytatása. Karácsonykor a világosság felragyogott a betlehemi éjszakában. Vízkeresztkor a bölcsek nyomában már a pogány világ zarándokol Krisztushoz, mint a nemzetek világosságához. Ma pedig az egész Egyházban, a megkereszteltek millióiban ragyog fel Krisztus világossága. „Mert azoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.” (János evangélium 1. fejezet)

A mai ünnep átmenet a karácsony és a húsvét között. A gyermek még anyja karján pihen, de már áldozatul ajánlják föl a jeruzsálemi templomban. Beteljesedik Malakiás próféta jóvendölése, a megváltó megjelenik templomában, és találkozik népével. Az ünnep görög neve hypapante, ami találkozást jelent. A vak Simeon magához öleli, és mint a világ világosságát hirdeti és elmondva éltének megható esti imáját, megjövendöli Máriának: „a te lelkedet is a fájdalom töre járja át.”

Megszenteljük, és körmenetben körülhordozzuk az égő gyertyát, amely Krisztust, a világ világosságát és egyben Krisztusban való istengyermeki életünket is jelenti, amelyet a keresztségben kaptunk.

Az Egyház kezéből kapjuk az égő gyertyát, mert ő adja nekünk mindenkor Krisztust és az isteni életet, a szentségeken keresztül.

Amikor körülhordozzuk a szentelt gyertyát, tanúságot teszünk Krisztusról, és Krisztusban való isteni életünkről, Krisztust hordozó, világosságot hordozó emberek akarunk lenni: légy te is világosság testvéreid számára!

A mai szentmisében Simeonként, ölelésre tárt karokkal állunk itt, hogy az Isten fiát befogadjuk. Találkozni akarunk Jézussal:

A szentmise első részében találkozik az emberi szó, imádság, és az Isten igéje.

Az áldozati cselekményben pedig találkozik az emberi kenyér és az Isten kenyere, és a bor Krisztus vérévé változik.

Ezért az evangéliumtól kezdve égő gyertyával várjuk Krisztust, aki megjelenik közöttünk az ő igéjében, majd szent testében és vérében. A szentáldozásban találkozunk és egyesülünk vele, Krisztust hordozó emberré válunk.

Jöjj, Urunk, Jézus, légy a mi lelkiünk világossága, veled járjuk végig életünk útját, mint Isten gyermekei, Jézus és egymás testvérei, hogy világosságot hordozó emberként eljuthassunk az örök világosság boldogságába, és hogy világosság lehessünk testvéreink számára. Ámen

Gyulai Oszkár

Postaládánkból

Egyik barátom jár misére, de a gyónással fenntartásai vannak. Problémája, hogy miért nem elég csak megbánni bűneinket, miért kell a papnak elmondani gyónásban, hiszen Isten bocsát meg? (K.P. Budapest)

A bánat elengedhetetlenül fontos a bűnbocsánathoz. „Bánat nélkül nincs bocsánat!” – tanította a néhai Gyulai Oszkár atya a hittanóráin. De mégis, – mivel emberek vagyunk – , szükségünk van Isten működésének kézzelfogható jeleire; – ezek a szentségek, közülük egyik a bűnbocsánat szentsége (gyónás). Amikor például édesanyánknak anyák napján ki szeretnénk fejezni szeretetünket, nemcsak némán gondolunk rá, hanem egy csokor virág és egy puszi kíséretében azt mondjuk neki: „Szeretlek édesanyám! Köszönöm az életet! Boldog anyáknapját!” Nos az Isten is hasonlóképpen tesz velünk. Az Egyházon keresztül, egy pap szájával mondatja ki, hogy Ő megbocsátotta bűneidet, továbbra is szeret, és te újból hozzá tartozol. Az emberi természetünknek szüksége van arra, hogy halljuk, és biztosak lehessünk benne: az Isten megbocsátotta bűneinket. (K.Á.)

Sokat hallunk mostanában a Mária jelenésekről. Mi különbözteti meg ezeket az ezoterikus, paranormális jelenségektől? (P.E. Budapest)

Jézusban lezárult az Isten önközlése, a kinyilatkoztatás. Isten azóta is szól az emberekhez, de ezek csak ú.n. „magán-kinyilatkoztatások”, amelyek egyes emberek számára hordozták az Isten üzenetét, így általában teljesen személyre (ill. egy szűkebb közösségre) szabtak.

A világban két fajta láthatatlan erő működik. Az egyik Isten, a másik a sátán. Ha különbséget akarunk tenni a kettő között, azt kell néznünk, hogy az illető személy (aki kapja az üzenetet), miként változik meg ettől. Ha az Isten-kapcsolata, az emberek felé mutatott szeretet kisugárzása, nem változik, vagy éppen romlik, akkor bizonytalanság a gonosz lélek működéséről beszélhetünk. Ellenben, ha pozitív irányba kezd fejlődni az illető személy, akkor az Isten üzen számára. (K.Á.)

Miért szokás a szentek közbenjárását kérni, és nem közvetlen Istenhez fordulni, mikor a kegyelem Tőle jön? (V.V. Budapest)

Természetesen szabad, és jó dolog közvetlenül Istenhez fordulni imáinkkal. Jézus maga is buzdít erre számtalanszor a Szentírás tanúsága szerint. De mégis, már az ősegyházban kialakult a szokás, hogy a szentek (az üdvözültek) közbenjárását kérjük, mikor ügyeinkkel Istenhez fordulunk. A kért kegyelem természetesen Istentől jön, azonban szentjeink, akik földi életükben bizonyították az evangélium szerinti élet megtarthatóságát, és már Isten-nél vannak, támogatják imáinkat, hogy kéréseink erős közösségben szállhassanak Isten elé. Legfontosabb közbenjárónk a Szent Szűz, aki első a szentek között. (K.Á.)

Leveleket, beszámolókat, kérdéseket várunk a mariakora@gmail.com email címre, vagy a Mária Kora Alapítvány, 1062 Budapest, Bajza u. 68 postacímére, illetve a stella-maris@freemail.hu email címre, vagy a szerkesztőség postacímére: Stella Maris Alapítvány, 1539 Budapest, Postafiók 638.

A levelekre választ, amennyiben közérdekű, a fenti módon a folyóiratban, ha személyes jellegű, akkor személyesen küldött levélben adunk. (a szerk.)

A r ó z s a f ü z é r

Magyarság öt seb titkáról

2008. szeptember elején jelent meg alapítványunk kiadásában P. Láng Siegfried atya könyve, a „Magyarság öt seb titka” címmel.

A könyv a magyarság lelki küldetésével foglalkozik, melyet a trianoni döntés öt sebére és a történelmünk során „bizonyítható” engesztelő cselekedeteinkre épít.

Egyik kedves olvasónk feltette a kérdést nekem, mint felelős szerkesztőnek, hogy valójában öt sebet kapott-e hazánk Trianon kapcsán? Olvasónk véleménye szerint négyet (négy országrészt csatoltak el tőlünk). Hozzátette még, hogy esetleg a lengyeleknek adott kisebb területet vagy Fiume olaszokhoz kerülését lehetne még „elcsatolt” területnek tekinteni, de ez esetben hat sebről kellene beszélnünk. Ez a megközelítés első ránézésre valóban jogosnak tűnik.

Olvasónkkal abban egyetérték, hogy ha Istennek kedves, hogy öt sebbel jelezzen valamit, akkor valóban öt sebnak kell lenni, nem pedig négynek vagy hatnak. Most ez a levél arra indított, hogy alaposabban körüljárjam ezt a témát. Meg kell vallanom, hogy mivel történelemben nem vagyok igazán járatos (a szakmám az egészségügy területére korlátozódik), ezért alaposabban körül kellett nézmem ahhoz, hogy erre a kérdésfeltevésre érdemben válaszolni tudjak.

Alapjaiban a „seb” kérdését kell tisztáznunk.

Természetesen én is azon sokak közé tartozom, akik a „sebet” mint olyat „vágási seb”-ként értelmezik. Így vizsgálva az eseményeket – az eddig hozzám jutott információk alapján – azt tudtam megállapítani, hogy Trianonban, a megkötött békediktátummal négy sebet ejtettek hazánkon, négy vágást hajtottak végre (Felvidék, Erdély, Délvidék és Burgenland). Erőltetve ráfoghatom, hogy a trianoni döntéssel összefüggésben, de mégis egy puccs révén Fiume külön levált (ötödik terület elcsatolása?!), mely várost később az olaszokhoz csatoltak. A lengyeleknek juttatott terület 1938-ban lett leválasztva Felvidékről, tehát az semmiképpen sem köthető a trianoni döntéshez. De ilyen formán öt sebet képezni túlzottan erőszakoltnak látszik.

Nézzük meg inkább azt, hogy létezik-e más seb, mint a „vágási seb”, vagyis a látványosan vérző seb. Az emberek természetesen beszélnek olyanról, melyre Siegfried atya is kitér a könyvében, hogy „szívseb”. Az ember szíve vérzik bizonyos esetekben, mely szintén nevezhető sebnek. Ez az, amiért a Hétfájdalmú Szűzanyát hét törrel szokták ábrázolni, hiszen bizonyos „szívfájdalmak” olyanok az embernek, mintha kést forgatnának a szívében. Ha így tekintjük a magyarságot érő sebet, akkor a négy elcsatolt terület mellett az anyaország is ugyanolyan mélyen sebzett lett, azaz a trianoni békediktátumot követően a magyarság öt országrészen öt sebből vérzett! Ennek sebnek egyébként sokkal nagyobb jelentősége van az engesztelés szempontjából, mint annak, hogy konkrétan levágnak egy vagy több országrészt. Ez a seb igen lassan gyógyuló, generációkon át fennmaradó seb, mely a különböző országnévvel illetett területeken élő magyarokat egyaránt érint.

Tehát összességében megállapítható, hogy a magyarságot öt területen érte komoly lelki seb a trianoni döntést követően, tehát valóban a magyarság öt sebből vérzett 1920-ban.

Tartsunk ki, engeszteljünk, imádkozzuk a Magyarság öt seb titka rózsafüzért és/vagy egyéb imádságokat hazánkért, nemzetünkért.

Jánossy Gábor, 2008. november

***

Csodálatos Anya, add a Te Szeplőtelen Szívedet az én vétkes szívem helyébe, hogy így működhessék bennem isteni Fiad. Hallgasd meg kérésemet minden kegyelem hatalmas és hűséges közvetítője. Ámen.

***

Jóságos Jézus, add a Te isteni, megsebzett Szívedet az én bűnös szívem helyébe, hogy így működhessék bennem a Szentlélek, s így növekedjél bennem te, irgalmas szívű Jézus. Hallgasd meg kérésemet, jóságos, hűséges szerető szívű Jézus, hogy csakhamar mint a béke királya uralkodhass ezen a földön. Ámen.